

Ι.ΟΙΚ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΑΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόλου Μερουβέλ : Οἱ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις * Κ. (συνέχεια). — Ἀλεξάνδρου Δουμά (υἱοῦ) : ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. Λάμπρου Ἐνυάλῃ, (συνέχ.). — René Sosta : Η ΕΥΑ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ
—
ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Μετὰ τινὰς κοινὰς φράσεις, ἡ Φελισίς ἀφῆκε τοὺς ἐραστὰς μόνους, ὑπὸ πρόφασιν τινα, εὐκόλως ἐξευρεθεῖσαν.

— Εἶμαι εὐτυχής, διότι σὲ ἀπήντησα, εἶπεν ἐκείνη.

— Δὲν μὲ εἰδοποίησας ὅτι θὰ ἔλθῃς σήμερον;

— Βεβαίως, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι συνήθως μ' ἀποφεύγῃς.

— Ἀπατᾷσαι!

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Ἀρχίζεις τὰς σκηνὰς τῆς ζηλοτυπίας πάλιν;

— Ἡ γυνὴ οὐδέποτε ἀπατᾶται διὰ τὰ αἰσθημάτων, ἅτινα ἐμπνέει! Πόσον μετεβλήθης! ἀχάριστε!

— Ἐξακολούθει.

— Δὲν μ' ἀγαπᾷς πλέον.

— Θὰ μοὶ ἦτο δύσκολον νὰ μὴ σ' ἀγαπῶ, εἶπεν ἐκεῖνος μὲ ὕψος παγετῶδες, φοβοῦμαι μόνον τὰς βικιότητάς σου! Εἰς Ἰταλίαν ἡ μαρκησία μὰς ὑποπετεύθη. Εἰς Παρισίους φέρεσθε οὕτως, ὥστε νὰ τὰς αὐξήσητε! πρέπει νὰ τηρήσωμεν εὐπρέπειάν τινα, δὲν τὸ ἐννοεῖς; Ἡ Ἑλένη, ἀναγκάζομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, εἶνε ἄγγελος γλυκύτητος καὶ ὑποταγῆς, ἀλλ' ἐπὶ τέλους θὰ τὴν ἐρεθίσῃς καὶ θὰ γεννηθῇ σκάνδαλον.

— Ἐλαμβάνεις τόσας προφυλάξεις διὰ τὴν ἰδικὴν μου ἀσφάλειαν, ὅταν ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν ἐρώτων μὰς ἦσο ἐλεύθερος; Τότε δὲν εἶχες αὐτὰς τὰς προλήψεις.

— Σοὶ ὁμνῶ...

— Μὴ ὁμνε, ἀλλ' ἄκουσόν με· αἰσθάνομαι ὅτι σὲ χάνω καὶ ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καθίστασαι σπανιώτερος, καὶ πλέον ἀδιάφορος. Τώρα, πρὸς χάριν σου, Ὀλιβιέρε, περιεφρόνησα τὰ πάντα προ-

σεκολλήθην εἰς σὲ χωρὶς οὐδὲν νὰ μὲ κρατήσῃ. Πόσοι δὲν ἐρρίφθησαν εἰς τοὺς πόδας μου! Τοὺς ἀπέριψα. Σὲ μόνον ἐξέλεξα, μετὰ τὸν τόσων λατρευτῶν. Μοῦ ἀνῆλθες καὶ θέλω νὰ σε διατηρήσω. Ἐὰν μ' ἀφήσῃς, εἶσαι κύριος νὰ τὸ πράξῃς. Μὴ πιστεύσῃς ποτὲ ὅτι θὰ κατέλθω εἰς ἐξευτελιστικὰς προσπάθειάς διὰ νὰ σὲ δεσμεύσω παρὰ τὴν θέλησίν σου. Ἀλλὰ δὲν εἶμαι πλέον ἡ ἀφοσιωμένη φίλη σου. Εἰς τὰς μεμακρυσμένας παιδιὰς μὰς, τὸν χειμῶνα ἐν τῇ ομίλῃ, εἰς τὰς ἀτελευτήτους στέπας μὰς, δὲν ἔχουσιν οὔτε τὰς προκαταλήψεις, οὔτε τὰς λεπτότητας τῶν ἐθίμων τῆς φυλῆς σας. Ὅλα τὰ μέσα θὰ μετέλθω, ἵνα σοὶ ἀνταποδώσω προσβολήν, ἥτις πληγώνει τὴν καρδίαν μου. Ἀκούετε; Ἀκούεις, ἐπανέλαβε κύπτουσα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ καὶ ἀποτομένη σχεδὸν τῆς κόμης τοῦ διὰ τῶν χειλέων τῆς.

Ὁ μαρκήσιος μείνας ἀπαθὴς κατὰ τὴν ἐκρηξίν ἐκείνην τῆς ζηλοτύπου ὀργῆς, ἠδυνεν αἰφνηδινῶς τὸ βλέμμα. Ἦγειρεν ἐπὶ τῆς Πολωνίδος ὄμματα πλήρη συμπαιθείας καὶ ἤρπασε τὴν χεῖρά τῆς, χεῖρα λεπτὴν καὶ μακρὰν μὲ ροδίνους καὶ διαφανεῖς δακτύλους.

— Πῶς ὀργίζεσαι! τῇ εἶπεν. Πρὸς τί αἱ ἀπειλαί;

— Διότι φοβοῦμαι μὴ σὲ χάσω!

— Μ' ἀγαπᾷς λοιπόν;

— Μέχρι τρέλλας. Δὲν εἰξεύρεις πόσον! Ὑπάρχουν ἄλλως τε πράγματα, ἅτινα ἀγνοεῖς καὶ πρέπει νὰ τὰ μάθῃς.

— Ποῦτα;

— Ἐδῶ ὄχι! πιθανὸν νὰ μὰς ἀκούσουν.

Ἀπόψε κατὰ τὰς δέκα εἰς τὴν οἰκίαν μου. Ἐλθέ, τὸ θέλω.

— Θὰ ἔλθω.

Τὰ φλογερὰ βλέμματα τῆς πριγκιπέσσης ἐβυθίσθησαν εἰς τὰ τοῦ Ὀλιβιέρου. Θὰ τὸν ἡγάπα τῶντι παραφόρως.

— Φλογερὰ καρδιά, εἶπε μειδιῶν ἐκεῖνος.

Ἡ Φελισίς εἰσῆλθεν.

Ἡ συνομιλία ἐτράπη εἰς ἄλλα καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ πριγκιπέσσα, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς ραπτρίας, ἐξῆλθε διερχομέ-

νη τὴν μεγάλην αἴθυσαν, ὅτε νέα κόρη, εἰσερχομένη, παρέστη αἴφνης πρὸ αὐτῆς.

Ἡ νέα αὕτη κόρη ἔφερεν ἔνδυμα χαριτοβρύτου ἀπλότητος, ἐκ κασιμρίου, μὲ ταινίας τοῦ αὐτοῦ χρώματος.

Ὑπὸ τὸν πλατύγυρον πῖλόν τῆς, τὸν ἐστολισμένον διὰ καστανοχρόου βελούδου, ἡ ἐρυθρὰ κόμη τῆς ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς εἰς μυρίους πλοκάμους. Τὸ χρῶμα τῆς, γαλακτώδους λευκότητος, ἐφαίνετο λαμπρότερον ἢ ἄλλοτε. Οἱ σαπφειροχρόες γλυκύτατοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἀπῆστροπτον. Τὸ ἐξέχον, μετὰ τὸν τοκετόν, στῆθός τῆς ἀνύψου τὸ μαλακὸν ὕφασμα τοῦ φορέματος, τοῦ περιβάλλοντος ἀνάστημα κομψόν, ἐκτάκτου χάριτος.

Ἦτο ἡ Σολάνζη.

Εἰς τὴν θέαν τῆς πριγκιπέσσης, ἥτις τὴν ἐβλεπε διὰ τῶν διόπτρων μετὰ προπετείας, ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ. Ἀλλ' ἡ Φελισίς τὴν ἐκράτησε διὰ νεύματος, ἐνῶ ἡ πριγκιπέσσα ἠρώτα τὴν κυρίαν χαμηλοφώνως:

— Ποία εἶναι αὕτη;

— Ὑπάλληλος. Πῶς τὴν εὐρίσκετε;

— Θαυμασίαν καὶ φρονῶ ὅτι εἰξεύρω νὰ κρίνω. Πόθεν εἶναι;

— Ἀπὸ τοῦ Νιβερναί.

— Ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ μαρκησίου, παρετήρησεν ἡ Πολωνή.

Ἡ Φελισίς ἐδῆξε τὰ χεῖλη.

Εἰς τὰς ζηλοτύπους γυναῖκας εἰς μόνος λόγος ἀπρόσεκτος ἀρκεῖ νὰ διεγείρῃ ἀπείρους ὑπονοίας.

— ὦ! ἐπανέλαβε, δὲν εἰξεύρω καὶ ἀκριβῶς ἂν εἶναι ἀπὸ τοῦ Βερῦ ἢ ἀπὸ τὰς Νιέρας. Ἡ Γαλλία εἶνε μεγάλη καὶ ἀγνοῶ ἂν γνωρίζωνται. Πρὸ δύο ἐτῶν ἡ Σολάνζη ἦτο ἀπλῆ χωρική.

— Ὀνομάζεται Σολάνζη;

— Τὸ ὄνομα αὐτὸ συνειθίζεται εἰς τὰς κεντρικὰς ἐπαρχίας.

— Ὡραῖον ὄνομα, ἀλλ' ὀλιγώτερον ἐκείνης, ἡ ὁποία τὸ φέρει. Τί λεπτότης χαρακτηριστικῶν! Δυσκόλως εὐρίσκει τις ὁμοίαν τῆς. Σὰς συγχάριζω αἱ μαθήτριά σας εἶναι διακεκριμέναι... Δὲν θὰ ἤθελα νὰ εἶναι ἀντίζηλός μου.

— ὦ! πριγκιπέσσα.